

Trăim cu nădejde

Nădejde: un cuvânt încurajator într-o lume plină de întristare; cuvânt care ne aproprie de un viitor pe care-l dorești să fie mai bun decât ce este în prezent. Dar pentru că viitorul este din ce în ce mai nesigur, nu este de mirare că, în limbajul nostru, acest cuvânt a luat un înțeles tot mai neclar. Da, cu cât viitorul ne pare mai întunecat, mai plin de neliniște, cu atât cuvântul acesta sună mai fals. A spera ceva înseamnă, în limbajul curent, că de fapt nu ești deloc sigur. „Trebuie să trăiești cu o anumită nădejde” este deseori concluzia plină de dezamăgire a celor care de fapt au încetat să mai nădăjduiască.

Ce speranțe ai?

Desigur, vei spune ceva despre dreptatea socială, despre pacea dintre popoare, despre progresul în luptele împotriva violenței, a poluării, a bolii. Speranțe de felul acesta însuflețesc cea mai mare parte din faptele de dărnicie și umanitare.

Îmi vei spune, poate, despre speranțele personale cu privire la sănătate, despre succesele obținute în familie sau în profesia pe care o ai. Fiecare încearcă nevoia de a ajunge la ceva și de a se aștepta la vreun lucru mai bun: vacanțe, plimbări, „zile mai bune”... „care să susțină moralul,” cum se zice. Și apoi iată că vine dezamăgirea: lucruri neprevăzute, niște socoteli greșite, un insucces sau... moartea, care năruie deodată planurile făcute cu atîta plăcere.

Nemulțumire

Toate nădejtile acestea dovedesc lipsa lucrurilor pe care le dorești și spun încă o dată că omul este o ființă mereu nemulțumită. Și toate aceste dezamăgiri dovedesc că omul nu este în stare să-și asigure deplin lucrurile din viitorul lui.

Conștient că viitorul îi este format din iluzii și trecutul din dezamăgiri, fiecare continuă totuși să folosească și să se înșele cu aceste cuvinte care sînt în același timp încîntătoare și seci: speranță, nădejde.

Cei pricepuți în psihologie îți vor spune că tocmai speranța este cea care dă putere omului și că ea are un efect încurajator; că este de ajuns să te gîndești la însemnătatea cuvîntului deznădejde și la consecințele ei deseori tragice.

Nu șovăiesc să contrazic ideea aceasta atît de mult primită și să spun cu toată tăria: este bine ca omul să înceteze de a se înșela pe sine însuși, să piardă cu totul orice încredere în

sine și în semenii lui. Abia atunci omul este gata să primească ce vrea să-i dea Dumnezeu în schimb:

Nădejdea creștină

În limbajul creștin, cel al Bibliei, nădejdea are un sens cu totul diferit. Și este așa, mai întâi pentru că Dumnezeu este Cel care îl folosește și El nu ne poate înșela. El Se numește pe Sine Însuși „Dumnezeul nădejdi” (Romani 15.13).

Nădejdea creștină nu este atinsă de nici o nesiguranță. Numai ea este sigură, pentru că se sprijinește pe făgăduințele lui Dumnezeu și este legată de un viitor cunoscut. Și Scriptura o numește nădejde deplină.

„Puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos” (1 Petru 1.13).

Și apoi, spre deosebire de iluziile inimii omenești, nădejdea creștină dovedește că acela care o are este satisfăcut de ea; și ea are un obiect, o rațiune de a trăi.

Care este obiectul ei?

Nu putem decât să menționăm câteva din făgăduințele lui Dumnezeu pe care se întemeiază nădejdea creștină:

Viața veșnică, primită prin credința în Isus, Mântuitorul, care a murit pe cruce pentru a ispăși păcatele noastre (Tit 1.2).

Venirea din nou a Domnului Isus ca să ia la El Biserica Sa, formată din toți aceia care, de orice grupare ar fi legați, sînt ai Lui prin credință (Filipeni 3.20).

Moștenirea cerească de care se vor bucura împreună cu Hristos toți cei care au crezut în El (1 Petru 1.4).

Slava la care El va face părtași pe toți cei ai Săi (Romani 5.2).

Dar marele obiect al nădejdi creștine este Persoana Însăși în care se cuprind toate aceste binecuvîntări, Acela pe care Biblia Îl numește: „Isus Hristos, nădejdea noastră” (1 Timotei 1.1).

Care sînt rezultatele ei?

Nădejdea creștinului îi dă posibilitatea să înfrunte încercările vieții, să privească fără teamă moartea și ce îi urmează, să nu se întristeze în același fel ca cei care n-au nădejde...

Creștinul așteaptă, „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărădelege" (Tit 2.13,14). Și el Îl adoră pe Dumnezeu: „*Binecuvântat să fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos dintre cei morți, la o nădejde vie*" (1 Petru 1.3).

Dă-mi voie să repet întrebarea:

Ce nădejde ai?